

Daiļums un spēks

Komponists **Juris Kulakovs** 21.maijā ar koncertu Ikšķilē svinēs legendārās grupas Pērkons 30 gadu jubileju

Raitis Strautiņš, foto – Kristaps Kalns

Pērkons ir skaņa, ko sadzird pēc zibens. Kas bija zibens?

Man sen bija briedusi doma par savu grupu. Un pirms *Pērkonā* bija grupa *Arka*, no kuras vēlāk pa mūziķim tika *Zodiakam*, *Credo* un *Jumpravai*. Bet par zibeni kalpoja svaigi nodrukātais Māra Melgalva dzejoļu krājums *Meldījās iešana*. Ar skubu devos pie klavierēm. Pirmais, kas radās, bija piedziedājums *Gulbim*, pantiņus un pārējo formu gan nevarēju ilgi atrisināt.

Mēs jau zinām, ka mākslas darbi rodas mokās, nedodas vis viegli rokās.

Diemžēl tas ir mans lāsts. Ja man kāds jautā, vai nav atvilktnē kāda dziesmiņa — man nav. Man ir ļoti jāpiespiežas, lai kaut ko izdarītu.

Grupā nosaukums ir par godu smagā roka decibeliem vai senajam latvju dievam?

Gan — gan. To izdomāja Ieva Akuratere. Ideāls nosaukums rokmūzikas grupai, tas ietver ļoti daudz asociāciju. Daiļums, savienots ar spēku — kā Blauņa rindās mūsu tituldziesmā. Tas gan nekad nav bijis oficiāli apstiprināts, padomju laikos tā tam bija jābūt. Visādi saucāmie: kolhoza *Ezerciems* vokāli instrumentālais ansamblis, Jura Kulakova grupa, arī *Arka* vēl vilkās nopakaļ.

Vai Pērkons bija vieta, kur pēc romantiskajām Menueta dziesmām nolaist tvaiku?

Lai gan kā komponists uzskatu Imantu Kalniņu par vienu no saviem galvenajiem skolotājiem mūzikas estētikā un ētikā, un *Pērkons* pat savā ziņā turpina viņa iedibinātās tradīcijas latviešu rokmūzikā, stilistiski bijām atšķirīgi. *Menueta* rāmums un romantisms, jā, man nelikās pietiekami radikāls.

Atceros Mākslas akadēmijas karnevālu, kur bija Pērkonā pirmā uzstāšanās, un arī koncertu Dzelzceļnieku kultūras namā, kur rindu galos stāvēja miliči. Bijāt tāds kā brīvdomības rupors. Čekā neesi bijis?

Nē, mani pa turieni nevažāja. Ievas vīru gan. Kad pēc pirmā aizlieguma ierakstījām divus dučus dziesmu, tās aizceļoja uz ārzemēm, un Hamburgā iznāca plate ar latviešu rokmūzikas izlasi. Vienā pusē tai bija *Pērkons*. Tad mani izsauca konservatorijas prorektors, par kuru runāja, ka esot no tās mājas. Viņš man prasīja, vai atļāvu, un, kad atbildēju «ne», ieteica iesūdzēt plates izdevējus starptautiskajā tiesā par autortiesību pārkāpumu.

Kopš izstudēji kompozīciju Mūzikas akadēmijā, Pērkonā kļuva gudrāks un arī mudrāks. Faniem tomēr visvairāk patīk agrīnais hārdroka un rokenrola mikslis.

Jā, tur ir mazāk komponēts, bet emocija ir kailāka un tiešāka.

Šķiet, jūs par sevi atgādināt tikai jubilejās. Pārējā laikā grupa Pērkonā pastāv tikai vēstures annālēs.

Ne tikai. Ja kāds uzaicina, mēs uzspēlējam savus hitus. Pēdējo desmit gadu laikā esmu uzrakstījis mūziku trīs kantātēm, un tajās visās *Pērkonā* mūziķi piedalās. Bet tā jau ir — tolaik mēs bijām aktualitāte, tagad esam klasiķi, turklāt joprojām autoritāte jaunākajam paaudzēm. Nesagaidu vairs no publikas radikālas izpausmes. Taču man ir ziņas, ka Ikšķiles kārtības sargi ir nobažījušies.

Kāpēc tieši Ikšķilē spēlēsiet jubilejas koncertu? Vai tāpēc, ka uz turieni var aizbraukt ar vilcienu?

Nē, nē, tā ir sagādīšanās. Koncerts ir dažu Ikšķiles uzņēmēju ideja un tika piesaistīts tam ciparam. Tā nu sanāk, ka šis ir vienīgais oficiālais mūsu 30 gadu jubilejas koncerts.

Kas būtu jānospēlē tagad, lai fani izdemolētu vilcienu?

(Lēni un ar slavenajām pauzēm) Būtība nav tajā, ko spēlē, bet garīgajā enerģijā, kas ielikta mākslas darbā un nāk no skatuves, saplūstot koncerta aktā ar to, kura nāk no jūsmīgajiem klausītājiem. Un vilciena izdemolēšanai ar to nav nekāda sakara. Ir pamatotas aizdomas, ka toreiz tā bija provokācija.

Vai jubilejas koncertā gulbi atkal sitīsiet?

Protams, atskaņosim. Un, ja ieradīsies pirotehniķis, varbūt viņš kādu arī uzlaidīs gaisā. ♦

